

NƏRMİN YAŞAR

TƏNHA GÖYƏRÇİN

(hekayə)

Həyatda istər padşah, istər vəzir ol, yaşatdığını yaşamadan ölməz insan. Bütün dünya sənin olsun, fərq etməz, nə yaşatmışıqsa, onu da görə-cəyik.

Cavan olduğumuzda səhvlər çox edirik. Buna baxmayaraq bilə-bilə eyni yoldan getdiyimiz də olur. Unuduruq ki, heç nə əbədi deyil, sənə verilən şans bir gün bitəcək. Yaşlı bir adamın gücdən düşüb bir çəliyə möhtac olması kimi.

Bəzən elə anlar olur ki, bir anlıq keçmişə səfər etmək istəyirsən, bu zaman acısı da, şirini də sənə xoş gələr.

* * *

Atam-anamın mənə göstərdikləri nəvaziş, məni hər zaman diqqət mərkəzində saxlamaları, anamın mənə sevgi ilə yağlı kökə bişirməyi, atamın yorğun-yorğun mənə nağil deməyi, incə toxunuşla saçımı sığallamağı uşaqlığımın ən xoşbəxtlikləri idi. Çox heyif ki, Allah mənə kiçik xoşbəxtlikləri çox gördü - anam onkoloji xəstəlikdən dünyasını dəyişdi. Həsət dolu həyatım

bundan sonra başladı. “Əcəl gələndə xəbər etməz”, - deyiblər. Anamı itirərəkən mən bu xalq deyiminin ölü şahidi oldum. Həmin gün anamla birlikdə mən də öldüm, ancaq onu torpağa tapşırıdılar, məni isə atama...

* * *

Anamın vəfatından bir müddət sonra, atamla olan isti münasibət bir gün içində qəfildən əsən külək kimi qəlbimin bütün divarlarını soyutdu. Çünki atam anama sadıq qalmaq bacarmadı, başqa qadınla ikinci baharını yaşamağa başladı. Bilirsiniz, necə də çətindir anamın yerində başqa qadının olması...

Evimizin nə dadı-duzu qaldı, nə də ki, xeyir-bərəkəti.

Rahidəgil bizdən bir məhəllə qabaqda qalırdı. Evin sonbeşiyi idi. Rahidə də atam kimi ikinci dəfə ailə qururdu. Bildiyimə görə, beş il evli qalıb və daha sonra uşağı olmadığından ayrılıbmış. Problem də onda yox, keçmiş həyat yoldaşı Kamalda olub. Atamla da özləri birlikdə belə bir addım atmağa qərar veriblər.

Atam çox mülayim, eyni zamanda sakit təbiətli biridir. Rahidə ilə evlənmək qərarını verdiklərində mən ona tam haqq qazandıra bilmirdim. Axı heç bir qadın anamın yerini verə bilməzdi. Atam çox güman məni düşünərək bu addımı atmışdı, çünki aramızda olduqca böyük bir pərdə vardı. Məlum məsələdir, mən böyüdükcə mənəvi ehtiyaclarım da artacaq və mən bunları atama deyə bilməyəcəm. Analığım Rahidəyə isə doğma anam kimi gələcək dərdlərimi deyəcəm və o da mənim dərdimə şərik olacaq. Adamın Allahu var, atam da haqlıdır. Lakin, gələcək dərdlərim bir yana, indiki dərdim analığımı qəbul etməməyimdir, Rahidə evimizə gəlməyi ilə mənə dərd verib, o ki qaldı dərdimə şərik çıxsa...

Gündüzlər atam işə gedirdi və mən o qadınla bir evdə qalmağa məcbur olurdum. Atam işdən gələnəcən gözümlü saatdan çəkmirdim, böyük və kiçik əqrəblər altının üstündə olanda gülürüzlə qapıya yaxınlaşırdım.

Bir müddət keçdikdən sonra, evimizdən körpə səsi gəldi. Bəli, atam ikinci dəfə atalıq hissini yaşadı. Mən körpəyə kinli ola bilmirdim. Çünki o günahsız bir mələk idi, olanlardan xəbərsiz bir mələk. Evdə bütün diqqət ona verilmişdi, mən demək olar ki, unudulmuşdum. Hər iş mənim üstümə idi, əvvəl heç nə etməyən mən, indi edə bilmədiyim iş yox idi, paltar tikməyi belə öyrənmişdim. Hər gün əzab, bir tərəfdən anama qarşı kinim, bir tərəfdən də anama qarşı həsrətim bitmirdi. Tənha göyərçin kimi hiss edirdim özümü. Hər gün Rəbbimə sığınıb dualar edirdim və bilirdim ki, axan göz yaşlarımın cavabsız qalmayacaq.

* * *

Balaca mələk üç yaşına çatmışdı artıq, hələ onun "bacı" deməyini eşitsəniz, ondan əl çəkməzsiz. Hələ sizə pambıq kimi yumşaq əllərini, mələk gülüşünü demirəm bu balaca qızın...

Analığım ona dəhşət bağlı idi, nə yalan deyim, mən də onu çox sevirdim. Ən azından gülüşümü unutdurmamışdı, onun sayəsində gülə bilirdim.

Bağda təmizlik işləri görürdüm, heç olmazsa, başımı belə işlərlə qatırdım. Birdən çıxırtı ilə gələn səs məni işimdən ayırdı. Analığım Rahidə yuxarı evdən, pilləkənlərdən yıxılmışdı və nəticədə aşağı nahiyəsini hiss etmirdi, ayaqları tam qurumuşdu. Onu o halda gördüyümdə, düzü, ürəyim ağrıyırdı. Vicdan, mərhəmət deyilən bir hiss vardı içimdə. O gündən həm ona, həm də bacım Mələyə özüm baxmağa başladım. Toxuma işlərini də öyrənmişdim, səsim yaxşı mənada hər yerə yayılmışdı. Analığım hiss edirdim, etdiyi hər hərəkətə görə vicdan əzabı çəkirdi, məni gördüyü zaman süzülən göz yaşlarından hiss edirdim. Heç nə yox, bircə onun son nəfəsində ağlayaraq "Gülay, bağışla məni, Mələk sənə əmanət" deməsi ürəyimi yandırdı...

